

Lisa: Als Lisa klaar is met plassen zeg ik dat ik haar rokje bijna niet meer dicht krijg omdat haar buik te dik is, waarop ze antwoordt: "Er zit een baby'tje in mijn buik".

Er was net even een kort gesprekje geweest over het baby'tje in de buik van juf Annick.

Jem-Dean: Nadat de jongste kleuters de kerstboom versierd hebben, komt Jem-Dean even iets aan me duidelijk maken, namelijk: "Het is Kerstfeest voor baby Jezus"

HOERA HET IS ZOVER!

Patty Bauweraerts

Ongelooflijk maar waar, Rinkrank heeft nu haar eigen turnzaal! En wat voor één, prachtige houten gebinte, zalmkleurig vasttapijt, veluxen en héél dichtbij. Na de kerstvakantie trekken we naar de zolder van onze schuur. Geen gezeul meer met materiaal, geen verplaatsingen naar het Volkshuis, geen improvisatie met maar 4 Zweedse banken. Nu beschikken we over eigen zaal en materiaal. Aan alle mensen die dit hebben verwezenlijkt en met name Eric De Cock en ook de kinderen, deze laatsten hielpen mee het vasttapijt te leggen, ontzettend bedankt! Nog even erop attent maken dat de lagere school op dinsdag (klassen 1, 2 en 3) en vrijdag (klassen 4, 5 en 6) turnt en we verwachten dat alle kinderen turnpantoffels en jogging of short meebrengen. Ook de kleuters zullen kunnen genieten van deze mooie infrastructuur. Aan allen een deugdoende vakantie en wat mij betreft een sportief weerzien in 2005!

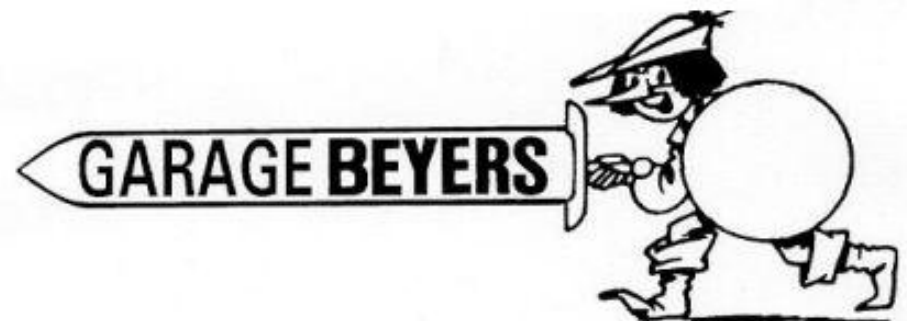

Yunah, derde klas

GARAGE JAN BEYERS
MOLENBAAN 67
2920 KALMTHOUT
03.666.04.88

garage.janbeyers@skynet.be

SPELLING

December 1951. Eerste leerjaar. Ik ben bijna zes jaar, over enkele dagen is het zover. Zo'n verjaardag kreeg in die tijd nog niet zoveel aandacht als nu, eigenlijk ging een verjaardag zelfs onopgemerkt voorbij - ik was zowat twintig, toen ik voor het eerst mijn verjaardag vierde op een zolder ergens hoog boven de Tabaksvest op een studentenzolder in Antwerpen, in de hoogdagen van de sixties; met spaghetti met zélfgemaakte bolognesesaus (toen nog verplicht bolognaisesaus gespeld), met Vlaamse en andere internationale kleinkunstenaars op de draaitafel.

Ik zat dus in de eerste klas, toen, iets meer dan een halve eeuw geleden.

We schreven nieuwjaarsbrieven. Heel klassieke, met zo'n voorgedrukte versiering erop - engeltjes en bloemenguirlandes of nog wat andere kitsch, die wij noodgedwongen mooi vonden, we wisten niet beter.

Tot dan hadden we steeds met een griffel op een lei geschreven. We waren wel al iets vooruitstrevender geworden, want onze voorgangers hadden nog op een échte lei geschreven, met een échte leistift. Wij deden dat ook nog wel, maar tussendoor kregen we al zo'n moderne lei uit karton, waarop je met een zachte krijtstift kon schrijven. Al hield ik persoonlijk meer van die échte lei met een échte stift, met een spons en een 'voddeke' aan de lei. De groene jongen zat er toen al aan te komen. Bovendien kraste die echte stift héérlijk op die echte leisteel, tot groot verdriet van de leraar, broeder Gilbert, wiens naam ook in grote drukletters te lezen was op de inktflessen die boven op de kast stonden. Maar daar had hij verder niets mee te maken, dat was gewoon het merk van de inkt, echte walnoteninkt. Dat stond er ook op.

Broeder Gilbert was heel lief voor zijn kroost, al had hij er zélf nooit een gehad. Hij was de tegenpool van de overste van het klooster waar hij deel van uitmaakte, broeder Lucille. Die was, in tegenstelling tot wat zijn geestelijke staat deed vermoeden, voor mij de baarljke duivel, met zijn mond leeg op enkel zwarte stompjes van tanden na en de oranje-bruine kleur daaromheen van de 'chique' die hij eeuwig en altijd heen en weer liet marcheren; die in die dagen altijd de leraar was voor de zevende- en achtsteklassers; de meest angstaanjagende persoon in het dorp destijds. Voor kinderen dan toch, zeker voor mij. Jammer voor Gilbert, zijn gezicht is me niet bijgebleven. Moet een mens maar wat meer karakter in zijn gezicht leggen, of wat meer uitgesneden zijn. Het zijn de lelijkheids die bijblijven.

Nee, broeder Gilbert was heel voorkomend en dankzij een fout die ik in de nieuwjaarsbrieven telkens weer maakte, is hij mij tot op vandaag bijgebleven; want hij verbeterde mijn fout (steeds dezelfde) met veel geduld, zonder morren. Wat me er doet aan denken dat een mens tegelijk heel vergankelijk is - hoogstwaarschijnlijk leeft broeder Gilbert niet meer, misschien al lang niet meer, maar tevens ook onvergankelijk - want hij leeft nog voort in mijn geest. Hij zal slechts vergaan als iedereen die hem gekend heeft ook tot stof en as zal weergekeerd zijn. Datzelfde lot staat ook ons te wachten. En het helpt niet over hem te vertellen, want als ik over hem vertel, dan nog kan niemand zich hem voor de

geest roepen, alleen zijn naam - die hij trouwens als kloosterling zelf gekozen had, wat toch nog wat anders is dan de naam te dragen die je ouders je gegeven hebben - blijft over. Niemand kan er zich nog iets bij voorstellen. Nu goed, broeder Gilbert verbeterde in de eerste klas de fout die ik maakte. Veel meer herinner ik me ook niet meer van hem, tenzij dat hij ons verplichtte de gebeden met gesloten ogen op te zeggen. Op een dag, na het gebed, gaf hij mij een vermaning: ik had de ogen niet gesloten tijdens het gebed, waarop ik repliceerde (even gaan opzoeken of het met c of met k moet) dat hij dat onmogelijk kon gezien hebben, vermits hij zelf met gesloten ogen bad. Het baatte niet, ik moest gewillig de straf ondergaan die aan dat vergrijp was verbonden, plus wat extra omwille van mijn opmerking.

Terug naar de nieuwjaarsbrief.

Vermits wij altijd op een lei schreven, was de nieuwjaarsbrief de eerste gelegenheid om met pen op papier te schrijven. In lopend schrift. We oefenden wel eerst op ander papier, maar dan kwam toch dat grote moment. Nu had broeder Gilbert alles in potlood voorgeschreven in lopend schrift - hij was dus nog heel geduldig ook - en wij hoefden maar met de pen over dat potloodschrift heen te gaan. O.K., volksverlakkerij in de hoogste graad, maar het ging hier toch vooral om het resultaat, minder om de pedagogische waarde. Het ging dus om het product zouden we nu zeggen, niet om het proces.

Voor mij was dat heel gewoon, zo'n potloodschrift over te trekken met de pen, ik had dat al lang vóór ik in de eerste klas kwam gedaan met de schriften van mijn zus. Die had hele schriften vol in mooi handschrift, maar alles in potlood, en dat was voor mij, kleuter zijnde, een ideale oefen- en speelmaterie. Ik schreef hele schriften van haar over in pen, zonder te kunnen lezen wat er stond. Zo hier en daar een courant woord, dat ging wel, maar de rest was chinees. Vele uren kon ik me ermee bezig houden. Wat toch wel wijst op enig flegma.

Maar broeder Gilbert was in mijn ogen ook wel wat verstrooid, want hij schreef - volgens mij - toch wel enkele fouten in die brief. Ik nam het hem niet kwalijk, per slot van rekening moest hij voor de hele klas die brieven voorschrijven, wat hem zeker vele uren extra heeft gekost. Hij schreef namelijk enkele keren in die brief 'wensen' en dat moest volgens mij 'mensen' zijn. Nu, ik kende het woord 'wensen' niet - in die tijd hadden kinderen ook niets te wensen - maar het woord 'mensen' kende ik des te beter. Thuis waren er daarvan al twaalf exemplaren te vinden, en op school nog meer. Dus moest dat mijns inziens 'mensen' zijn. Dus wat deed ik? Ik nam van grote broer of zus een gom, veegde de 'w' weg en verving die door een 'm'. Nu was de brief pas leesbaar en verstaanbaar. Nu stond er 'beste mensen'. Dat zou iedereen begrijpen. Maar niet broeder Gilbert, die begreep het duidelijk niet, want de volgende dag had hij mijn 'mensen' weer in 'wensen' veranderd. Waarop ik dan weer zijn 'wensen' in 'mensen' wijzigde. Tot het blad er afschuwelijk uitzag van het weggommen en -krabben en er een discussie van kwam, waarop broeder Gilbert mij uitlegde wat wensen waren. Toen bleef ook in mijn nieuwjaarsbrief het woord 'wensen' staan. Heel even - en misschien is hij dat nog talloze keren geweest - was broeder Gilbert pedagoog. En ik leerde een woord bij, wist eindelijk dat er in de wereld ook 'wensen' waren, niet alleen 'mensen'.

(vervolgt)

Voor mij is het onvermijdelijk. Als er wat wind en regen is ben ik weer op reis naar IJsland. Enkele jaren geleden ben ik daar zes weken geweest. Het was voor mij een vreselijk kouwelijke maar onvergetelijk mooie ervaring.

Die frisse atmosfeer met laaghangende, jagende wolken en de geur van de wind voeren mij in mijn herinnering naar de beelden die op mijn netvlies gebrand werden.

Ik was daar samen met één van mijn allerbeste vrienden en die vriendschap heeft zich daar echt bewezen. We hadden twee tenten mee. Eén om te kamperen als we de auto bij ons hadden en een andere, veel kleinere, die we gebruikten als we meerdaagse voettochten deden. Ik kan je verzekeren dat het niet altijd eenvoudig is als je zes weken op elkaars lip leeft. Maar we zijn er in geslaagd om zonder spanningen of wrevel deze periode door te komen. Dit geheel terzijde.

Na drie weken met heerlijke droge adventsochtenden was het vandaag de eerste keer dat het regende. Niet zo prettig voor de muzikanten maar de combinatie van wind, regen en een groot vuur deden me denken aan volgend verhaal.

Als je de kaart van IJsland bekijkt is het grootste deel van dit eiland een beetje eivormig met in het noordwesten een groot schiereiland Hornstrandir geheten. IJsland is een relatief jong land maar dit schiereiland is het oudste deel. Het ligt zo noordelijk dat er tijdens de winter geen zon schijnt. Vanaf het noordelijkste punt ben je maar driehonderd kilometer gescheiden van Groenland en tijdens strenge winters durven er wel eens ijsschotsen uit die richting komen aandrijven met ijsberen er op. Hornstrandir is ruw, desolaat en onbewoonbaar. Tot 1945 waren er enkele schapenboeren die geprobeerd hebben om in dit deel van het land te overleven. Maar na te lange periodes van ellende en ontberingen gaven ze de moed op en kwamen terug naar het vasteland. Enkele nazaten van deze herders hebben de oude hutten gerestaureerd en gebruiken ze als zomerverblijf. Echt voor mensen die de rust zoeken. Er zijn geen wegen, er is geen elektriciteit, er zijn gewoon geen voorzieningen. Het is alleen bereikbaar per sportvliegtuig (dat dan avontuurlijk op het strand neerstrijkt en weer opstijgt) of over zee ofte oceaan. Kortom, voor de echte avonturier de ultieme plek voor een meerdaagse voettocht en laat ons nu toevallig die avonturiers zijn die onze zinnen hadden gezet op vijf dagen te voet op Hornstrandir.

Het begon in de haven van Stickisholmur. Eerst en vooral moesten we de overtocht regelen. Vliegen was echt te duur! Na wat rondvragen vonden we een plaatselijk rederijtje dat de overtocht kon en wou maken. Gelukkig spreken de meeste IJslanders vlot Engels want anders weet ik niet waar we zouden uitgekomen zijn. Toen wij met ons voorstel op de proppen kwamen werden we vooral taxerend opgenomen.

"Jullie weten toch waar jullie aan beginnen? Jullie weten toch dat het daar zwaar is? Jullie zijn toch echt zeker? Als we jullie overzetten moeten we ook afspreken waar en wanneer we jullie weer komen oppikken en als jullie daar dan niet zijn start een zoekactie maar dan wel op jullie kosten. Jullie hebben toch wel degelijk materiaal? Hebben jullie aan eten gedacht want daar kan je nergens iets kopen."

Nu moet je wel weten dat we al wel wat tochten deden en het er telkens heel goed afbrachten. Zonder overmoedig te zijn werd de uitdaging door deze waarschuwingen alleen maar groter. We wilden nu eens echt onbetreden (of toch bijna) paden betreden.

De (hoge) prijs werd betaald en afspraken werden gemaakt. We zouden de volgende dag om halfzeven vertrekken, op de zuidkust gedropt en vijf dagen later op de noordkust weer opgepikt worden.

De rest van de dag werd benut voor het inpakken van de rugzakken en klaarmaken van het materiaal. Alle gewicht zo eerlijk mogelijk verdelen. De staptent werd zo verdeeld dat ik het binnenzeil en één stok in mijn rugzak propte, mijn vriend nam het buitenzeil en de andere stok voor zijn rekening. Wie de haringen droeg mocht twee zakjes vriesvoer doorspelen aan de ander. De slaapzakken en één stel droog ondergoed werden waterdicht verpakt want de ervaring leerde ons dat dit wel heel belangrijke zaken zijn. De stafkaarten werden nog tot laat op de avond bestudeerd, de route werd volledig uitgestippeld. We zouden in grote lijnen de kust volgen. Dit was zeker niet de kortste maar waarschijnlijk wel de mooiste weg. Honderd twintig kilometer gespreid over vijf dagen is best haalbaar. Uit de gidsen waarin deze tocht beschreven werd leerden we dat het kruisen van één bepaalde baai het moeilijkste zou worden. Dit kon alleen bij laag tij en we zouden in ieder geval door het water moeten.

Die ochtend regende het niet. Er stond een strakke bries, de hemel zag er wel wat dreigend uit maar we hadden al ondervonden dat dit in IJsland eigenlijk niets betekent. 'Four seasons in one day' was de uitspraak waar we al weken mee leefden. Ontbijt, inpakken, naar de haven rijden, parkeren, rugzakken uitpakken en we waren klaar.

Ons bootje was verrassend klein. Eén kapitein en twee matrozen vormden de vaste bemanning en dan was er nog plaats voor een tiental passagiers. Achter het bootje werd een zodiak meegesleept waarvan we later zouden leren dat die nodig was om aan land te kunnen gaan. Er waren nog zes andere passagiers. Het bleken allemaal nazaten te zijn van die herders waarover ik vroeger al schreef. Ze gingen op weekend naar hun zomerverblijf. Ze hadden werkelijk alles mee. Van schommelstoel tot kinderwagen, van toiletpapier tot zoutvaatje. We konden dit zien omdat deze mensen alles verpakt hadden in doorschijnende plastic zakken. Ook hier leerden we later van dat je dat beter kon doen want door het opspattende water van het schip, en de regen, werd de bagage die buiten op het dek werd vastgemaakt bijzonder nat. En in het geval van rugzakken ook nog eens bijzonder zwaar. IJslanders hanteren tijd nogal soepel en uiteindelijk voeren we de haven uit rond half acht. In aanvang bleven we, als echte zeebonken op het dek staan maar de wind en het opspattende water dreven ons snel naar de beschutting van het binnengedeelte. Dit leek qua inrichting nog het meest op een lijnbus van bij ons. Alleen is de deining die je krijgt als je met zo'n klein bootje de oceaan opvaart wel wat spectaculairder dan een busrit bij ons.

We raakten aan de praat met onze medepassagiers en na twee uur flink heen en weer geschud te zijn bereikten we de zuidkust van Hornstrandir.

Onze bagage en wijzelf werden overgeladen in de zodiak en zo met een flinke vaart op het strand afgezet. Nog even checken waar en wanneer we afgesproken hebben. Vandaag is

het vrijdag, we verwachten pas volgende dinsdag weer mensen te zien. Dan vaart het rubberbootje terug naar het schip. Het anker wordt gelicht en tien minuten later heb je het gevoel dat je alleen bent op de wereld. Eigenlijk is dat ook een beetje zo.

Het is ondertussen flink beginnen regenen en dat zal zo blijven de komende dagen en nachten. Op één onderbreking na.

Na wat eten en oriëntatie vertrekken we op onze tocht.

Er valt veel te vertellen over wandelen op IJland. Dit zou ons echter te ver voeren op dit moment. Ik houd het op de voornaamste items. Naast het kompas heb je hier en daar 'steenmannetjes' die je helpen om de goede richting te houden. Dat zijn gestapelde stenen die op opvallende hoogtes geplaatst zijn. Als je een rivier over moet heb je steeds hetzelfde ritueel. Schoenen, kousen en broek uit, watersandalen (tegen de scherpe stenen) aan, alles op je hoofd en dan het ijskoude water door. Aan de overkant weer alles in omgekeerde volgorde. Dit moet je toch minstens tweemaal per kilometer doen. Langs de kustlijn stappen levert prachtige vergezichten (als je tenminste iets kan zien door de wolken) maar je moet wel rekening houden met de hoogteverschillen. Je vertrekt op zeeniveau, klimt zeventienhonderd meter en gaat weer naar zeeniveau. Dan klim je negenhonderd meter en gaat weer naar zeeniveau. Je begrijpt al dat dit behoorlijk zwaar is.

Hoe dapper we ook aan onze tocht begonnen, de eerste avond voelen we ons behoorlijk afgepeigerd en merken dat we een beetje achterliggen op ons stap-schema.

Als je een hele dag door de gietende regen gestapt hebt ben je 's avonds zeker nat tot op het bot. Hoe goed je kleding ook mag zijn. Is het niet van de regen dan wel van het zweten en meestal door de combinatie van de twee. De truc is dan om je natte kleren zo lang mogelijk aan te houden. Tent opzetten, koken, eten doe je rillend van de kou. Maar dan komt het ultieme moment. Je trekt alles uit, kruipt naakt in de tent en pas als die echt gesloten is haal je de droge slaapzak en het droge ondergoed uit de waterdichte verpakking. Dat heerlijke ondergoed aantrekken en je in de slaapzak langzaam voelen ontdooien is één van de zaligste ervaringen voor een stapper. De volgende ochtend moet je dan wel uit de slaapzak, die samen met het droge goed inpakken voor de tent weer opengaat. Op dat moment de natte (en soms half bevroren) spullen weer aantrekken is dan weer één van de verschrikkelijkste ervaringen voor elke stapper. Nu ja, ik wil hier niet zielig over doen. Wij doen dit nu eenmaal graag en een beetje gek zijn is goed voor een mens.

We besluiten om op de tweede dag (zaterdag) door te stappen tot we aan die moeilijke baai komen. We stoppen alleen voor wat thee, droogvrieseten en tussendoor chocolade of gezouten pindanoten. Gelukkig wordt het tijdens de maanden juli en augustus bijna niet donker in het hoge noorden. Je kunt dus probleemloos dag en nacht doorstappen. Het mocht dan wel licht zijn maar het bleef aanhoudend gieten. Niet zo'n beetje miezeren maar voortdurend plenzende regen. Het is half tien 's avonds als we op de top van de laatste kam voor de baai aankomen. Vanuit de hoogte zien we een lagune, met de oceaan verbonden door een smalle doorgang. We zien huisjes en als we heel goed kijken zien we zelfs tenten en als we even later een stukje afgedaald zijn zien we zelfs mensen lopen die de smalle waterweg doorwaden. We vermoeden dat het andere stappers zijn die wat langer in deze baai kamperen. Het feit dat deze mensen door het water stappen bevestigt onze berekeningen dat het nu laag tij is. Binnen een uurtje komt het water weer op, we moeten

ons dus haasten. Ofwel raken we aan de overkant en hebben we deze avond extra gezelschap. Ofwel lukt dit niet en dan moeten we aan deze zijde wachten op het volgende lage tij of minstens twaalf kilometer extra stappen rond de lagune. Ik ben echt gemotiveerd om aan de overkant te raken en versnel mijn pas een beetje. Daardoor sta ik als eerste aan het smalste deel van de waterweg. Ik zie in het zand de sporen van mijn voorgangers in het water verdwijnen en aan de overkant weer boven komen. Ik wacht niet op mijn vriend. Vlug schoenen, kousen en broek uit. Omdat het er zo zanderig uitziet besluit ik zelfs om mijn sandaaltjes niet uit te pakken. Ik til alles op mijn hoofd en begin te waden. Na twee van de tien te overbruggen meter sta ik al tot mijn heupen in het water. Ik aarzel want het wordt nog dieper. Mijn rugzak hangt al half onder het ijskoude water. Net op dat moment trap ik op een scherpe steen. Ik struikel en begin voorover te vallen. Nu kan ik behoorlijk zwemmen maar met kleding en een rugzak van twintig kilogram op mijn rug vrees ik het ergste. Het enige dat ik kan doen is zo snel mogelijk doorstappen. Op het diepste punt komt het water tot aan mijn neus. Het koude water snijdt mijn adem af. De stroming sleurt aan mijn rugzak en met heel veel moeite wankel ik aan de overkant het zand op. Mijn compagnon is inmiddels ook aan het water gekomen en bekijkt mijn manoeuvres met een behoorlijke dosis argwaan. Daar staan we dan. Ik aan de ene kant met een halve tent en druip - druipnat. Het water stroomt uit mijn rugzak. Mijn partner aan de overkant met de andere helft van de tent en relatief droog. We kijken elkaar wat beteuterd aan.

Ik durf niet meer terug en mijn vriend ziet het niet zitten om mij na te doen. We roepen wat heen en weer terwijl ik mijn kleren uitdoe, uitwring en weer aantrek. Ik weiger om mijn droge spullen nu al op te offeren. Ik stel roepend voor om naar het einde van de lagune te stappen, elk op onze oever. We zien elkaar dan weer op het einde van de baai. Uiteindelijk neemt mijn vriend een besluit. Hij trekt al zijn kleren uit, stopt ze in zijn rugzak die hij hoog boven zijn hoofd tilt en zo slaagt hij er in om naakt naar de overkant te waden zonder dat er ongelukken gebeuren. We vallen elkaar lachend in de armen en maken een vrolijke rondedans. Ik beloof plechtig om geen onbezonnen daden meer te ondernemen in de toekomst terwijl mijn vriend zich weer aankleedt.

De laatste kilometer naar het eerste huis verloopt zonder verdere hindernissen. Als we naderen zien we op dat er een soort van open afdak aan het huis gebouwd is. Daar staat een hele rij mensen die naar ons kijken. Verrekijkers gaan van hand tot hand en hoe dichter we komen hoe beter we horen dat ze opgewonden door elkaar praten. Als we uiteindelijk aan het huis arriveren, wordt het muisstil. Wij staan lager dan ons publiek en dat geeft een wat ongemakkelijk gevoel. Net als ik wil gaan vragen of we hier mogen kamperen vraagt één van de mannen uit de rij (in het Engels): "Van welk land komen jullie?" "Eh, we are from Belgium," antwoord ik een beetje verrast door deze vraag. Plots begint iedereen weer door elkaar te roepen, lachen en raar te doen. Mijn vriend en ik kijken elkaar verwonderd aan. Als het rumoer wat bedaart krijgen we een verklaring: "We zagen jullie al over de kam komen en hielden jullie al de hele tijd in de gaten. Toen we merkten dat jullie het water op die plek wilden oversteken dachten we, zo dom kan niemand zijn. Toen zijn we gaan raden uit welk land jullie kwamen en zo zijn we uiteindelijk gaan wedden. Jammer genoeg heeft niemand aan België gedacht en dus heeft niemand gewonnen. Als jullie het water zouden gekruist hebben aan het breedste deel komt het niet hoger dan je enkels!"

Op dat moment merk ik dat één van de mannen (de grootste) lieslaarzen draagt die tot onder zijn oksels komen. Vandaar dat die wel kon oversteken op die plek.

"We hebben veel plezier beleefd aan jullie, en onze vrouwen zeker." Op dat moment komt een tiental vrouwen uit het huis.

"Jullie kunnen mooi dansen!" proest één van de dames.

"Mooie kontjes!" giert een ander het uit terwijl ze zich op de billen kletst.

Het is toch ongelooflijk. Wij gingen stappen op de dunst bevolkte plaats van heel Europa en net daar worden je stommititeiten voor amusement genomen.

Natuurlijk mochten we blijven kamperen. Het eerste weekend van augustus komen alle IJslandse families bij elkaar om het einde van de zomer te vieren. Ze maken een groot kampvuur van stapels drijfhout overgoten met liters petroleum. Ze maken muziek en bedrinken zich met alcoholische dranken die in dit land onbetaalbaar zijn. Als deze IJslanders al niet in de lach schoten toen ze ons later die avond aan het kampvuur terugzagen konden we heel fijn praten en verbroederen. We kregen zelfs echt bier want dat hadden we toch wel verdiend. In de late uurtjes kreeg ik ook een gitaar in de hand gestopt en toen ze hoorden dat ik iets kon spelen steeg hun respect aanzienlijk. Dat vertaalde zich dan vooral in het percentage alcohol in de aangeboden drankjes.

Het was de enige avond dat het eventjes stopte met regenen tijdens deze tocht. Het werd zelfs even een beetje donker. De zomer in IJsland liep inderdaad op zijn einde. Het vuur was het bindmiddel, het werd stil, iedereen staarde in de gloeiende as. Iedereen was eventjes helemaal bij zichzelf. Op dat moment moest ik denken aan de adventsochtenden op Rinkrank. Zoals ik deze ochtend moest denken aan die nacht in IJsland.

Hoe deze tocht verder verliep is een ander verhaal. Hoe we de volgende dag uitgenodigd werden om elk jaar weer te komen meevieren. Hoe we de dag daarna een moeder- en babywalvis in een baai zagen stoeien. Hoe we de laatste nacht niet meer zijn gaan slapen om toch maar zeker op tijd te zijn voor de afspraak met onze schipper. Het zijn allemaal herinneringen. Die zweven zo wat rond in mijn hoofd en op bepaalde momenten komen ze boven. Regen, wind en vuur. Meer had ik vandaag niet nodig om enkele duizenden kilometers te reizen.

Nicolas, derde klas

Hannelore, derde klas

Yentl, derde klas

DE GRAANHALM

natuurvoedingswinkel met biogarantie

**BERKENDREEF 3
2920 KALMTHOUT
03-666.52.62**

**natuurvoeding met biogarantie
biologisch kippeneten
natuurverf, calcatex en aquamarijn
bijenteeltmateriaal**

**Dinsdag-woensdag-donderdag-vrijdag van 9.00 tot 12.00 en van
13.30 tot 18.30 uur
Zaterdag van 9.30 uur tot 17.00 uur
zondag van 9.00 uur tot 12.00 uur**

**ELKE ZONDAG VERSE BIOLOGISCHE PISTOLETS,
KOFFIEKOEKEN, CROISSANTS, BROOD**

MAANDAG 22 NOVEMBER 2004

Yon, zesde klas

Ik werd wakker net toen mama mij kwam wekken. Ik slenterde de trap af en ging de keuken binnen. Ik at mijn boterhammen en poetste mijn tanden. Daarna deed ik mijn kleren aan en stapte in de auto. Op school aangekomen speelde ik nog wat en ging naar boven. Ik pakte mijn fluiten en ging op de banken zitten, ik zat tussen Joachim en Yannick. Na de muziekles was het geschiedenis en meneer Cielen vertelde een prachtig verhaal over de Mesopotamische scheppingsmythe. Daarna gingen we aan het werk, want we moesten een kaart van het tweestromenland maken, onze eigen versie van de scheppingsmythe en een tekening van de scheppingsmythe maken.

Daarna was het kleine speeltijd. Ik weet niet meer wat ik toen heb gedaan, dus sla ik dat stuk maar over. Na de speeltijd was het Franse les. Bonjour, adieu, le virage, les cheveux enz. Na de Franse les gingen we eten. Aarde droeg het in haar schoot, zonlicht bracht het rijp en groot. Njam, njam, smak, slik, enz. Na het eten was het grote speeltijd. We (Sam, Joachim, Daiderd, Olivier, Jente en ik) gingen al wat vroeger naar binnen, om nog wat af te werken en toen iedereen boven kwam, dachten ze dat wij binnen waren gebleven maar dat was niet zo! Daarna werkten we verder en ik had bijna alles (behalve de kaart van Perzië) want die was nog niet helemaal af. Toen was de school uit. Afsluiten en dan naar beneden, jas en schoenen aan, boeken op de rug en naar buiten. Wachten op mijn broers (die van hot naar haar renden) en naar de auto. We stapten in de auto, deden onze gordel aan en reden naar huis. Thuis aangekomen zag ik dat “het” aangekomen was (de nieuwe delen van Real Robots). Het waren de zender/ontvanger voor in de koepel en de zender/ontvanger voor de afstandsbediening. Ik zette de zender/ontvanger in mijn robot en in de afstandsbediening, maakte mijn huiswerk, at, keek tv, poetste mijn tanden en ging slapen.

WOENSDAG 24 NOVEMBER 2004

Olivier, zesde klas

Het begon allemaal in mijn slaapkamer toen ik wakker werd en naar de badkamer liep om mij te wassen en aan te kleden. Nadat ik dat had gedaan, liep ik naar beneden en at mijn ontbijtgranen. Op school aangekomen liep ik al direct naar binnen om wat te werken. Daarna was het muziekles. Tijdens de muziekles kwam Roderik, Sarah M. en mij halen om brood te gaan bakken. Ik stormde de trap af om mijn handen te wassen. Roderik en M.C. legden een beetje uit hoe het moest (met veel show). Ik was er al snel mee weg, maar bij Sarah M. wou het precies niet zo goed lukken. Na een tijdje toen Sarah M. het begon te kunnen, gingen we pizza's maken. Toen de pizza's eindelijk klaar waren gingen we appelbroodjes maken. Joepie de school is uit en Roderik komt spelen joepiedepoe. We waren thuis aangekomen en aten. Daarna gingen Roderik en ik op de X-box en we speelden het spel halo (lees helo). Joepie een level uitgespeeld, joepie nog een level uitgespeeld, oké genoeg ge-x-boxt, nu buiten spelen. We speelden cowboy en indiaantje (grapje). Daarna al klappertandend terug naar binnen. Lap, daar was de moeder van

Roderik al, maar Roderik wou helemaal niet weg. Maar na een tijdje gaf Roderik het op. Roderik was weg en ik keek nog wat tv, daarna naar bad, tanden poetsen en dan naar bed. En dan naar kabouterdromenland.

WOENSDAG 8 DECEMBER 2004

Sarah M., zesde klas

Piep, piep, piep! Oh nee, de wekker! Het was 8 uur toen ik opstond. Ik dronk lekkere chocomelk van de chocolade van Sinterklaas. Nadat ik lekker gegeten had, sprong ik op mijn fiets en reed in de pijnlijke koude naar school. Ik zal maar niet vertellen over school, want dat vertelt iedereen al hé. Nee, ik ga vertellen over het paardrijden. We waren maar met z'n tweeën in de les, dat was wel leuk. We mochten zigzag rijden en elkaar proberen omver te rijden. Maar altijd als ik Zoë bijna raakte, draaide ze af. Toen de les voorbij was, ging ik met een blij gevoel naar huis.

ZATERDAG 11 DECEMBER 2004

Jacoba, zesde klas

Het is nog maar 04:09 uur, dus ik kan nog rustig verder slapen. Opeens hoor ik iemand beneden. Mama Mia, welke engerd zit daar van alles uit te spoken in ONS huis? En dan nog om vier uur 's morgens.... vier uur 's morgens? Hoe kan een mens nu zo dom zijn? Het is geen 04:9 maar 09:40! 't Is al volop dag en de zon schijnt, de vogeltjes fluiten al. Mama was natuurlijk die engerd. Maar, ramp boven alle rampen, ik moet nog gaan turnen. Holderend en bolderend ga ik de trap af. Ik ga voor mama staan en zeg of beter gezegd roep: “Ik moet gaan turnen!” “Dan moet je snel zijn”, luidt mama's antwoord. Tien minuten te laat sta ik in de rij voor één of andere salto. Na het turnen en thuis aangekomen, belde ik naar Sarah Bloemetje (Sarah Maes) om te vragen of ik mocht komen spelen. Na een heel raar en belangrijk gesprek kwam het er op aan dat ik daar vliegensvlug naar toe reed en er ging spelen, wat je spelen noemt. En het leuke was dat Hanna ook op dat rare idee gekomen was om bij Sarah te gaan spelen. Voor de tweede keer, wat je spelen noemt. Nadat we op de idee waren gekomen om brieven te schrijven en die dan bij onbekenden in de bus te steken en dat dan ook deden, nam Sarah de telefoon en drukte een nummer dat ze kende in. Tuuuut, Tuuuut, er pakte iemand op en die zei: “Hallo”. Sarah: “Hallo, ik ben mijn beer verloren heb jij hem soms gezien? Ik ging er mee naar het toilet, ik trok door en hij was weg! Jijijijijijijij, jijijijijii.....” Hanna: “Maar schatteke waar ben je nu weer mee bezig, ik heb toch gezegd dat ik een nieuwe zou gaan kopen”. Sarah: “Sorry hoor...” Ik: “Mama poep afkuisen!” Hanna: “Dat is mijn dochter”. Ik: “Mama poep afkuisen!” Hanna: “‘t Zal nooit meer gebeuren, maar nu moet ik opletten want mijn patatten branden aan.” Boem, de telefoon opgelegd. Oef! Zeg moet Hanna nu al door? Allez. Na een paar minuutjes moest ik ook naar huis. Dit was een zaterdag op mijn manier. Bye, bye.

Floortje, zesde klas

O, wat droomde ik mooi!! Over een schattig klein hondje. Maar opeens werd ik wakker, o spijtig. En ja hoor, ik sprong op en tegen het plafond! Au, au, au, !!! O ja, ik ben bij Julia gaan slapen voor haar feestje. daar is het plafond zeer laag! Ik kwam beneden en Marvin

was al beneden. Julia had zeer veel ballonnen, Marvin was er de hele tijd mee aan het spelen. O, nee ik moet om 11 uur al weg, naar de volleybal. Ik moest gaan matchen, joepieieieie. We wonnen met 3-1. Rap aankleden en hop naar de muziekschool tot 15.30 u. Ik had papa vergeten te zeggen dat hij mij moest komen halen, dus ik alleen naar huis. Te voet! Ondertussen was het al vier uur. Even nog op de trampoline springen, eten, werken en het bed in. Zeg mensen, als ik om mijn horloge kijk, is het al zeer laat! Of staat ze nog één uur achter? 'k Zal stoppen, want papa zegt dat ik moet gaan slapen.

MAANDAG 13 DECEMBER 2004

Matia, zesde klas

Ik weet niet meer hoe ik wakker werd, maar ik weet wel dat ik ben opgestaan, dat ik mij heb omgekleed, heb gegeten en in de auto ben gestapt. We waren (mama en ik) vrij vroeg op school, want MC was jarig, dus die werd gevierd. We zongen en speelden op de blokfluit en er waren zelfs andere instrumenten dan blokfluit. Opeens komt daar een meisje bij het vuur met vier kaarsen op haar hoofd (niet zelf proberen). Ze had ook nog een ontbijt vast, wel lekker hoor! Maar ja, het was MC die verjaarde. Binnen twintig jaar mag ik misschien ook eens zo verwend worden. Als ik een school opricht tenminste, maar ik denk het niet. Ze gaf het ontbijt af aan MC en ging een paar keer rond het vuur, dan ging ze terug naar binnen. We zongen en speelden blokfluit en we moesten naar binnen. Neeeee, het is geschiedenis neeee en muziekles neeee met juf Hadewijch neeee (grapje). Oké, naar binnen en muziek en na de muziekles was MC daar (joepie). Een heel verhaal en na dat verhaal was het werken (joepie) euhm ik bedoel oh neeee.

Iris, zesde klas

Ik stond op, ik at en ik kleedde me aan. Mama bracht me naar school. Daar ging ik aan het vuur staan. Dan zei meneer Toon: "Het is tijd." Iedereen stormde naar binnen. Ik kwam boven aan en nam mijn fluiten. We floten. Dan was het tijd voor geschiedenis. MC vertelde een verhaal. Daarna moesten we Griekse Goden tekenen. De eerste was Zeus, de tweede was Poseidon, de derde Hades en de vierde Athena. Ik had Poseidons getekend. Dan was het speeltijd. We waren terug binnen en gingen verder tekenen. Dan zei juf Leen dat we gingen lopen. Ik had echt geen zin in lopen. We waren terug en mochten ineens eten. Ik at en we gingen naar buiten. Dan riep juf Leen: "Vier, vijf en zes tijd voor de les." We gingen terug aan het werk. Dan was het tijd om naar huis te gaan. Ik gaf juf Leen een hand, ging naar huis en begon aan mijn huiswerk. Daarna ging ik slapen. Zzzzzzzzzzz

VRIJDAG 17 DECEMBER 2004

Sarah V.H., zesde klas

Dag beste dagboeklezers,

Ik heb slecht nieuws voor jullie: door de wind is onze pingpongtafel omver gevallen en daardoor is hij nu kapot. Verder naar de dag. Ik werd gewekt door mijn mama - dus ik was wakker- maar verdronk toen in een droom.... Het moeilijkste van al is: uit uw bed geraken!!! Trip.... trap...slork.... ham...ham...klaarmaken...8.20u. tijd om te vertrekken. Vroem, vroem, vroem...iiiiiiipppppppp!!!!!!knal! (grapje) aangekomen op school, het was

al de derde week advent. Ik ging bij het vuur zitten, want daar was het lekker warm. Geen tas chocomelk voor mij deze keer. Het is tijd, werd er geroepen. Zoals gewoonlijk was het muziek, niks anders dan anders....maar voor de 6de klas niet! Wij moesten namelijk oefenen voor het kerstspel, dat we binnen een week moeten kennen. Juf Leen gaf de rollen, maar spijtig genoeg moest ik muzikant zijn! - dus ik mocht geen toneel spelen - Sarah M. was "Maria" en Olivier was "Jozef"; Matia moest engel zijn, maar dat was niet helemaal zijn goesting! Na heel veel gezaag van juf Leen tegen Matia, dat hij echt geen engel wou zijn, kwam plots Rosemarie daar aan. Heel de klas - en Rosemarie - hadden Matia toch zo ver gekregen dat hij engel ging spelen. Dat dacht ik toch.... Geschiedenis kwam er ook nog tussen! Maar gelukkig is het al de vierde week -nog 1 week- het was speeltijd. Jacoba nam het springtouw en weg ermee. A, b, c, d,... 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 spring, spring, spring.... tijd om weer naar binnen te gaan. Nu al!!! Oké, dan maar weer verder werken aan geschiedenis. Daarna hadden we even tijd om onze tekst in te oefenen. Ja, ook de muzikanten, want die moesten toch weten wanneer ze moesten spelen. We moesten ons volledig concentreren, zodat we door niks of niemand gestoord konden worden. Maar dat lukte eigenlijk bij niemand. Dus ikke, naar Sarah M. Ze was bezig haar tekst te oefenen, maar zei dat dat nooit van haar leven zou lukken. Sarah moet in het kerstspel ook zingen en er stond een tekst - die zij moet zingen - maar ze wist niet hoe de melodie was! Dus Sarah en ikke waren even een melodie aan het verzinnen tot... juf Leen er stond bij de deuropening en zei dat ik ergens anders moest leren! Het was ondertussen al etenstijd geworden. Tijdens de grote speeltijd gingen we weer springtouden. Dan was de school uit. Sommige kinderen bleven op school - ik ook- omdat we gingen oefenen voor het midwinterconcert. Het waren een stuk of 10 kinderen die bleven, maar het was wel heel leuk! Juf Hadewijch had soep gemaakt en iedereen kreeg een beetje. Daarna moesten we al vertrekken naar de kerk om te gaan oefenen voor het midwinterconcert. Het was keihard aan het regenen en toch wou iedereen daar te voet naar toe. Eigenlijk werd het meer een looppartijtje. Toen we aan de kerk kwamen, waren mijn sokken en mijn schoenen helemaal doorweekt! Gelukkig was er in de kerk een warmteblazer, dus daarop droogde ik mijn sokken. Eindelijk, we gingen eens beginnen! Het was al 18.30u, we gingen normaal om 18u oefenen. We hadden onze plaatsen gekregen en mijn papa was er al. Ik moest vlug weg, want ik moest nog naar een optreden. Zing, zing, zing....het was nu aan mij om op de tenor te spelen. Ik speelde lage stem en natuurlijk, al die koppekes... zoef, naar mij gericht! Alé, vooral naar mijn tenor. Het concert was gedaan en daar stonden alle mensen op iets te wachten: rozijnenbrood met chocomelk. Dat was wel lekker, maar ik was keimoe! Rap naar huis en zzzzz. Dat was het dan!

ZATERDAG, 18 DECEMBER 2004

Laszlo, zesde klas

Opeens ging er een soort wekker in mijn kop af. Bibibibibib; Ik schoot meteen wakker en keek hoe laat het was. Ik maakte meteen Maryline wakker. Toen gingen we samen naar beneden om mama en papa wakker te maken. Opeens kwam er weer iets in mijn hoofd: ik ga vandaag met Adriaan N. naar de cinema. Toen gingen Maryline en ik naar de muziekschool. In de muziekschool liet Joachim voor de zoveelste keer het alarm van zijn

horloge afgaan. Toen de les klaar was, stormde ik naar buiten en wie stond daar: Adriaan. Toen fietste ik met Adriaan naar (zijn) huis. Daar aangekomen gingen Adriaan, Marieke (de mama van Adriaan) en ik naar de gitaarles. Toen we er waren ging Adriaan naar de gitaarles. Toen gingen Marieke, Catelijne en ik naar een eetcafeetje. Toen Adriaan zijn gitaarles klaar was, gingen Adriaan, Marieke, Catelijne en ik naar de cinema. Toen we in de cinema waren, gingen Adriaan en ik naar The Incredibels en Marieke en Catelijne naar K3 en het magische medaillon. Nadat we de kaartjes hadden betaald, spurten Adriaan en ik naar het winkeltje om wat snoep en chips te kopen. Toen gingen we de zaal in en begon de film. Tijdens de film hebben we wat gelachen en wat gegeten en toen de film klaar was, spurten we de zaal uit en gingen naar de mama van Adriaan, die daar al een uur stond te wachten, want haar film duurde 1 uur en die van ons 2uur. Toen reden we naar huis, al pratend over de film. Toen we bij Adriaan thuis waren gingen we op de computer the Sims spelen. Bijna nadat we een familie hadden gemaakt, kwam mama binnen met Maryline. Toen fietsten Maryline, mama en ik naar huis. Daar aangekomen maakte mama het eten klaar en aanvallen maar! Toen ging ik in pyjama. Dan gingen Maryline en ik naar boven, nog even lezen en dan SLAPEN.

Elena, derde klas

MET ZICHT OP KLEUTERS

een zesdeklasser op bezoek in de kleuterschool

BIJ DE KLEUTERS VAN JUF VEER

Sarah M.

Ik kom binnen in de klas van juf Veer. Als juf Veer alles heeft klaargezet beginnen de kleuters met schilderen. Ze schilderen met mooie kleuren en allerlei verschillende vormen. Als ze klaar zijn met schilderen mogen ze even met de blokken en zo spelen. Alleen Berten is nog aan het schilderen. Ik drink een kopje thee bij Mila en Mitya. Ik bouw een kamp met Sébastian en Nina en speel een spelletje met Jasper en Jannis. Daarna gaan we in een kring zitten en zeggen allemaal versjes en er horen ook gebaren bij. We krijgen ook wat kaas die Roderik voor ons heeft gemalen. Daarna gaan we opruimen. Als dat gebeurd is, moeten we aan tafel gaan zitten. We krijgen een stukje fruit en we mogen een grabbeltje rozijnen nemen. Mmmm....lekker! Dan is het speeltijd. Iedereen gaat naar beneden. Maar oh! Nina valt van de trap. Maar het is niet zo erg hoor. Als de speeltijd gedaan is, spelen juf Veer en juf Nadine een leuk toneeltje. Het gaat over een lammetje. Dan is de school uit, iedereen gaat naar huis. Ik heb me heel goed geamuseerd.

Felix, derde klas

CABALGATA DE LOS REYES

In Italië vliegt een lelijke oude heks rond met pakjes, in België en Nederland Sinterklaas en Zwarte Piet, andere weldoeners heten Olentzero (Baskenland), Krampus (Oostenrijk) of Ded Moros (Rusland) en in Spanje verwelkomen ze op 6 januari 'Los Reyes Magos' (de Drie Wijzen). Rond deze tijd (half december) zijn de koningen in de Spaanse steden aangekomen. Zij worden ontvangen door het stadsbestuur en er wordt een stoet georganiseerd die op 5 januari door de straten trekt: de Cabalgata de los Reyes. Drie voor de stad verdienstelijke burgers hebben de eer Gaspar, Melchior en Balthazar te vertolken bovenop grote versierde wagens getrokken door tractoren. De stoet bestaat uit kerstaferelen gespeeld door plaatselijke verenigingen. Kleur(stof)rijke snoepjes van sponsors vliegen in het rond. Langs het parcours ziet het zwart van het volk, veel kinderen tot laat op de avond want 6 januari is er geen school. De beste manier om veel snoepjes te vangen is een opgevouwen paraplu ondersteboven te houden, niet makkelijk in de massa maar met een beetje duwen en trekken heb je al gauw een halve kilo. Drie opeenvolgende jaren hebben we de parade mogen meemaken en de snoepjes waren niet te eten, Vladimir kon niet tegen het lawaai en Oriane had niet veel zin om te vechten voor zoethouders van de Partido Popular.

Op de avond van 5 januari plaatsen de Spaanse kinderen hun schoenen onder de kerstboom en op 6 januari liggen die vol speelgoed. Tot in het midden van de 19e eeuw ging het er anders aan toe. Gaspar bracht snoepjes, kaas, honing en gedroogde vruchten, Melchior kleren of schoeisel en Balthazar had de opdracht de stoute kinderen te straffen met houtskool (carbón), nu worden deze zwarte blokken nagemaakt in suiker en zijn ze te koop in elke Spaanse bakkerij. Vóór de kerstboom zijn intrede deed, was het de gewoonte de schoenen op het balkon te plaatsen met zoetigheden voor de weldoeners en hooi voor de kamelen.

Volgens de legende waren het twee kinderen die de arme Jezus ontmoetten en besloten om hun schoeisel te schenken. Ze wasten de schoenen en legden ze te drogen op het balkon. De volgende ochtend zaten deze vol geschenkjes, gebracht door de drie koningen als dank voor hun vrijgevigheid.

Maar net zoals hier viert commercie hoogtij en worden mensen er toe aangezet veel geld te lenen en grote cadeaus te kopen. De eerste verdieping van de plaatselijke GB gaat alleen open voor de feestperiode en staat vol speelgoed. In de etalages van de speelgoedwinkels staat lang voor de feesten aangekondigd "Se aparten juegos" : is de in de Spaanse spreektaal nog steeds gebruikte subconjunctief en betekent "speelgoed wordt opzij gezet". Daarmee wil de winkelier eigenlijk zeggen dat dure stukken speelgoed op voorhand door de ouders kunnen worden uitgekozen en de afbetaling ervan dadelijk kan beginnen. Zo kan iedereen op zijn beide oren slapen: op de ochtend van 6 januari zullen de 3 koningen langs geweest zijn. De ochtend van de zevende januari dan weer puilen de vuilnisbakken op de stoep uit, alle pakjes zijn uitgepakt en de lege dozen stapelen zich torenhoog op, samen met het afgedankte oude speelgoed dat een jaar eerder nog voor zo'n opgetogen gezichtjes had gezorgd. De hele week verschijnen gelukkige gezinnetjes met trotse kinderen op straat

: de nieuwe fietsen, poppen en kinderwagens moeten geshowed worden. Zo draait het feestcircus ons elk jaar opnieuw een rad voor de ogen, elk jaar sneller en duurder.

Vorig jaar had een onverlaat op de muur van het postgebouw iets gespoten: "Los reyes son los padres!" een protestactie tegen het bedrog, tegen de commercie, een blijk van ontevredenheid, een grap? Wie zal het zeggen. Wie zal zeggen hoe de vork aan de steel zit? Wie zal stokken in de wielen steken? In welke wielen? Wanneer stuikt de opgeklopte vrolijkheid ineen?

Van op de maan kan je de Chinese muur zien alsook de felverlichte Belgische autosnelwegen; volgens mij schijnt die gloed dezer dagen nog sterker: tussen de autosnelwegen staat nu in elke voortuin een verlichte kabouter met een rendier, flinkerende tuinslangen en flitsende nonsenswensen. Misschien als de grote zekering eens doorbrandt valt alles even stil, een moment van donkerte en stilte. Wie zal het zeggen? enz...enz...

Hannelore, derde klas

ELKE DAG VERS BROOD EN GEBAK
ELKE DONDERDAG VERSE BIOLOGISCH E GROENTEN
OP BESTELLING

'T IS ELKE DAG VOOR IEMAND FEEST

LC

Feest voor wie in 't leven staan:

- Zondag 26.12: **ROOS DENKENS**, kleuterklas juf Marijke (5)
Zondag 26.12: **JASPER SOEDERHUIZEN**, kleuterklas juffen Veer-Hilde (6)
Donderdag 30.12: **VEER KONINGS** (39)
Donderdag 30.12: **CAELIN MALDONADO GATICA**, kleuterklas juffen Marjan-Nadine (6)
Donderdag 30.12: **VIOLET NYS**, eerste klas (6)
Zaterdag 08.01: **LOEWIE VAN DER VLOET**, kleuterklas juffen Veer-Hilde (4)
Zaterdag 08.01: **SARAH VAN HECKE**, zesde klas (12)
Maandag 10.01: **MARIJKE EMBRECHTS** (40)
Vrijdag 14.01: **ARNE PANNEMANS**, kleuterklas juffen Marjan-Nadine (6)

En feest voor wie is voorgegaan:

6 januari: **DRIEKONINGEN**

Als je **JASPER** heet, dan heb je veel te maken met een van de drie koningen. Welke? Dat lees je wel even verderop in deze tekst.

Het verhaal over het bezoek van de drie wijzen of koningen kon je al lezen in de vorige Rinkkrant. Dat is dus gekend.

Maar de vraag die velen bezig houdt is: Wie is wie en geeft wat? Wie is Melchior en wat schenkt hij aan het kindje? Wie is Balthazar en wat is zijn geschenk? En wie is Kaspar en wat geeft hij aan de moeder van het kind? Er zijn al heel wat discussies daarover gevoerd, maar een afdoend antwoord schijnt niet zo voor de hand te liggen, dus keert de vraag jaarlijks weer.

Volgens de Winkler Prinsencyclopedie (en dus ook Encarta) is Kaspar de zwarte koning. Maar zijn geschenk wordt niet genoemd.

In de 'Santenkraam der Roomse Kerk' van Van Setten lees ik dat Melchior een man is van 60 jaar oud en goud geeft. Balthazar is 40 jaar en schenkt wierook; Kaspar is de zwarte koning, is 20 jaar oud en schenkt mirre.

Stijn Van der Linden in zijn boek 'De heiligen' gaat niet akkoord met de Santenkraam. Hij beweert dat Kaspar 20 jaar oud is en wierook schenkt. Dat klopt dus wel wat de huidskleur betreft, maar niet wat het geschenk aangaat. Melchior (en dus niet Balthazar) is hier 40 jaar oud en schenkt goud. Het geschenk klopt, de leeftijd niet. Balthazar is 60 jaar oud en schenkt de mirre. Opvallend is dat Balthazar hier een gele huidskleur heeft.

Wim Zaal in zijn boek 'Alle Heiligen' verkondigt nog iets anders over de koningen. Bij hem draagt Kaspar het goud, is hij afkomstig uit Afrika en dus zwart, en is hij een afstammeling van Cham, een van de zonen van Noach. Melchior is een afstammeling van Sem, ook een zoon van Noach, van wie trouwens alle Semieten afstammen. Hij draagt de wierook en is afkomstig uit Azië. Balthazar is een afstammeling van Japhet, ook een zoon van Noach, komt uit Europa en draagt de mirre.

Maar als ik in Keulen naar het schrijn van de Drie Koningen ga zien, dan ziet het er zo uit: Caspar (hier met een C geschreven) heeft een baard en een snor, is van middelbare leeftijd

en draagt een kistje dat hoogstwaarschijnlijk het goud bevat. Melchior is in Keulen de jongste van de drie, is dan ook baardloos. Hij draagt het wierookvat. De oudste van het gezelschap heet Balthazar, heeft baard en snor en draagt een kelk waarin vermoedelijk de mirre zit.

En dan zijn er nog enkele andere versies te vinden in andere boeken en beelden.

Maar hoe was het dan écht?

Dat weet niemand. Matteüs, de enige evangelist die iets over het bezoek van de wijzen vertelt, zegt niets over namen, huidskleur en afkomst. Hij schrijft alleen dat er wijzen waren die 3 geschenken gaven. Net voldoende om de fantasie aan het werk te zetten. Pas in de 8e eeuw duiken de namen van de drie koningen op. Jacobus de Voragine (13e eeuw) geeft ze in drie talen:

GRIEKS :	Apellios
	Amerios
	Damascos
HEBREEUWS:	Galgalat
	Malgalath
	Sarathin
LATIJN:	Gaspard
	Balthasar
	Melchior

De Voragine vertelt er verder bij dat ze alle drie Perzen waren, die elkaar hoogstwaarschijnlijk ook kenden. Uit zijn ‘Gouden Legende’ komt volgend verhaal:

‘Johannes Chrysostomos schrijft dat de verschijning van de ster als volgt gebeurde:

De drie koningen of wijzen waren astrologen die, van vader op zoon, elke maand drie dagen op een hoge berg doorbrachten om daar uit te kijken naar de ster die voorspeld was door de profeet Balaam. In de nacht dat Christus werd geboren verscheen de ster en ze had een bijzondere vorm: die van een wonderlijk kind met een kruis van vuur op het hoofd. Deze ster zei tot hen: “Ga snel naar het land Juda, ge zult er een pasgeboren kind vinden dat de koning is die gij verwacht.”

De Middeleeuwers vroegen zich wel af hoe het mogelijk was dat de drie wijzen op 2 weken vanuit het oosten in Jeruzalem konden zijn. De heilige Remigius, de bisschop van Reims die Clovis doopte, opperde dat het goddelijke kind hen zelf had geleid, maar het kan ook zijn, beweert De Voragine, dat ze gekomen waren zittend op dromedarissen, en die leggen per dag een afstand af waar paarden gewoonlijk drie dagen over doen.

De Middeleeuwers hadden ook problemen met de ster. Wat was dat voor een ster? Volgens sommigen was het de Heilige Geest zelf die deze vorm had aangenomen. Volgens anderen was het een engel en volgens de meer nuchteren was het een nieuw geschapen ster (een nova) die na haar verschijning weer werd opgenomen in de baarmoeder van het universum. Bovendien had men vragen over de plaats van die ster aan de hemel. Men dacht dat de ster niet aan het firmament stond, maar in de lucht hing, dicht bij de aarde. Ze was bovendien zo schitterend en stralend dat ze zelfs overdag te zien was en lichter was dan de zon. En ten slotte ging ze voor de drie koningen uit, net zoals een levend wezen dat zou doen. Ze volgde dus niet de dagelijkse kringloop van de sterren.

En dan de geschenken. In de Middeleeuwen dacht men dat het de gewone geschenken waren die de Perzen en de Chaldeeën aan goden gaven. Men ging trouwens nooit naar een god zonder deze geschenken. Sint Bernardus (naar wie de berg op de grens tussen Zwitserland en Italië werd genoemd) beweerde dat het goud diende om de armoede van Maria te lenigen. Wierook gaven de drie koningen om de stank van de stal te verdrijven en de mirre gaven ze om het kind mee in te wrijven, tegen de wormpjes in de buik. Hij zegt ook dat het goud symbool stond voor het koningschap van Jezus, de wierook voor zijn goddelijkheid en de mirre voor zijn stoffelijkheid. Goud staat bovendien ook symbool voor de liefde, wierook voor het gebed en mirre voor de sterfelijkheid en dus ook nederigheid.’

Na vele, vele jaren - het schijnt dat ze net lang genoeg bleven leven om door de apostel Thomas bekeerd te worden en om zelfs nog te gaan missioneren in Indië - ondergingen de drie koningen het lot van ieder mens: ze stierven. Hun lichamen werden zo’n drie eeuwen later teruggevonden door de heilige Helena die de stoffelijke resten overbracht naar Constantinopel. Helena was specialiste in het terugvinden van plaatsen en voorwerpen die te maken hadden met Jezus. De heilige Eustorgus, bisschop van Milaan, bracht ze later over naar zijn stad. Maar keizer Hendrik Barbarossa van het Heilig Duitse Rijk liet ze overbrengen naar Keulen, waar ze sindsdien rusten en een grote verering genieten (genoten). Als je in Keulen en omgeving, of zelfs in heel Duitsland het volgende op een deurlijst ziet staan: C+M+B, dan gaat het om Caspar, Melchior en Balthasar en niet om de Compagnie Maritime Belge, waarvan de afkorting CMB tot voor kort opvallend op de Meir te zien was.

De namen van de drie koningen hebben, al zijn ze dan verzonnen, toch een betekenis.

Kaspar is van het Perzische woord voor schatbewaarder afgeleid. Eigenlijk logisch dus dat hij het goud draagt. In Keulen is dat alleszins zo.

Melchior betekent ‘God is Licht’. Maar daar kan je ook een vraagteken bij zetten. Afgaande op de betekenis van de naam zou hij dan de wierook moeten dragen. Dat is ook zo op de Keulse afbeelding.

Balthazar zou betekenen: ‘God bescherm zijn leven.’ Vermits mirre iets met dood en eeuwig leven te maken heeft, zou het wel kunnen dat deze koning de mirre geeft. Mirre werd namelijk gebruikt als ingrediënt bij het balsemen. Op het schrijn in Keulen is dat ook zo. Dus als je nog eens twijfelt, kijk dan naar de betekenis van de naam, dan heb je enig houvast.

Worden de namen van deze drie koningen nog gebruikt?

Zeker en vast. In België alleen al zijn er 8.440 families die een naam dragen die afgeleid is van deze heiligen.

Een kort overzicht. Er zijn mensen die gewoon Driekoningen (1) heten of Driekoningen (413) of Drykoningen (64). Je vindt ze vooral in de Limburgse Kempen. Met 478 zijn ze.

Balthasar schonk zijn naam aan 951 families. Onder verschillende vormen: Balthasar, Baltasar, Balthasart, Baltazar, Balthazar, Balthazard, Balthazart, Baltazart en Baltzar.

Kaspars naam ging over naar 6.319 families en is daarmee de meest succesvolle. En dan te bedenken dat het net die zwarte koning is wiens naam zo populair is geworden, ook bij de voornamen. Zijn naam wordt op verschillende wijzen gespeld: Caspar, Gaspar, Gaspard, Casper, de Casper, Caspers, Gaspar, Gaspard, Gaspar, Gaspart, Gasper, Jaspar, Jaspard, Jaspert, Jaspaert,

Jaspars, Jaspars, Jaspers, Jasperse, Jasper, Jaspert, Jaspers, Jaspers, Jaspersien, J' Espère, Kasper, Kaspers, Gaspari, Gasperi, Gasparin, Gasparini, Gasparon, Gasperin, Gasperini, Gasparoni en Gasparotto.

De naam Melchior had het minste succes, of de Melchiors hebben niet zo vlijtig aan hun nageslacht gewerkt. Ze zijn met 692 families, die de naam op een van de volgende manieren schrijven: Melchior, Melchiorre, Melkior, Melchor, Melcher, Melchers, Melchert, Melcherts, Melger, Melgers, Milcher, Milchers, Melkert, Melleker, Melgar en Meldgaard.

Anders gezegd, bijna 1 op 10.000 Belgen heeft zijn familienaam te danken aan de heilige Drie Koningen. Zouden ze dat allemaal beseffen?

Kaspar is net als bij de familienamen ook bij de voornamen de meest succesvolle gebleken. Volgende versies van zijn naam zijn in ons land bekend: Jas, Jaspars, **JASPER**, Cas, Caspari, Caspers, Kas, Kasius, Kaspar, Kasper, Kespar en nog enkele andere minder bekende varianten. Ook de dames kregen hun deel, want als meisjesnaam werd Kaspar omgedoopt tot : Jasperina, Caspara, Casparina, Cassie, Jasperijntje, Jesprina en Jaspertje.

Als voornaam scoort Melchior iets beter dan de familienaam. Je vindt jongens (geen meisjes) die zijn naam dragen onder de vormen: Melchior, Melcher, Melchers, Melchert, Melching en Melger, en enkele afgeleiden van deze laatste voornaam.

Balthazar kent maar enkele varianten als voornaam: Balthasar, Balster en Balte.

Zijn er bekende personen die een van deze namen dragen?

Op school hebben we natuurlijk enkele Jaspers rondlopen. Het is nog steeds een geliefde voornaam. De meest bekende Kaspar is Kaspar Hauser, de Duitse jongen die in de negentiende eeuw plots in Nurenberg opdook, daar enkele jaren leefde en er vermoord werd. Zijn bestaan is met zoveel raadsels omgeven dat enkele tientallen auteurs en historici er zich hebben aan gewaagd om op onderzoek te gaan. Tot op vandaag blijft hij velen intrigeren, en verschijnen er boeken over hem.

De tekenfilmfans kennen een geestje dat Kasper heet. De stripliefhebbers kennen natuurlijk Kasper en Hobbes (het tijgertje), en de muzikliefhebbers komen aan hun trekken met Kasper Van Kooten, zoon van Kees.

Bij de Melchiors vinden we Melchior Wathelet, een Belgisch politicus.

Balthasar: zo heette de vorige gouverneur van Oost-Vlaanderen; zijn zoon is een vertrouwd tv-figuur die toerisme- en filmprogramma's presenteert. Maar natuurlijk zullen de meesten wel Balthazar Boma kennen uit 'De Kampioenen'.

En nu even terug naar de Drie Koningen: Kaspar zou ik beschouwen als de baardloze jongste. Hij is zwart, en draagt het goud. Zie hem maar als symbool van Afrika. Naar mijn gevoel is Melchior, die de wierook draagt de oudste. Hij zou geelbruin kunnen zijn met snor en baard en symbool kunnen staan voor Azië. Balthasar is dan de man van middelbare leeftijd die de mirre draagt. Je kan hem een blanke huidskleur geven zodat hij symbool kan staan voor Europa. Maar zoals gezegd: niemand weet wie wie is en wat hij geeft, je mag dus gerust je eigen voorkeur volgen. Er is er maar één over wie bijna iedereen het eens is, en dat is Kaspar.

POËTISCH GEZEGD

Luc Anthonissen

Wit...

Witte haren
Gerimpeld gezicht
Zittend in een zetel met
Biddende handen
Een nog net levend
Gedicht

En ja

Kijkend naar de klok
Af en toe
Naar het midden van de tafel
Keuvelend met zichzelf
Zo is ze nu
Moe

Oma

De tikkende klok
Op het midden van de tafel
Mijn kind houdt de wafel even niet
En laat vallen
Oma is ook getikt

Sst zeg ik
Strelend en vol eerbied in witte haren
Stil maar kijk daar
Sneeuw

In Wit zit alles

Jordy, derde klas

Siemen, derde klas

Sven, derde klas

Raf, derde klas

Hanne, derde klas

- **Gelegeerd en Ongelegeerd staal**
- **Gereedschapsstaal**
- **Inox en Duplex Legeringen**
- **Nikkel en Nikkel Legeringen**
- **Titanium**

***In Platen – Staven – Profielen – Band – Draad
Buizen gelast en naadloos – Draad & Las Fittings
Afsluitkranen – Smeedwerk
Ruim assortiment Inox Beslag en Hang & Sluitwerk***

Caseo NV - Elsenstraat 2A – B-2170 Merksem
Tel 03-646.15.43 - Fax 03-646.45.45
E mail : info@caseo.be
www.caseo.be

TE NEMEN OP TE LATEN

De eerste klas heeft al sinds enkele weken een vervangjuf voor juf Kathleen. Zij heet **KATRIEN VAN GEEL**, woont in de HOFDREEF 92 in 2990 LOENHOUT-WUUSTWEZEL. Ze is geboren op 18 mei 1983. Haar telefoonnummers zijn: 03.669.78.21 en 0499-60.97.07. Vul de adressenlijst aub maar aan met deze gegevens.

BEDANKING

Ik wens van harte Juf Hadewijch en haar Rinkrankkoor (en zeker ook oud-leerlingen Sarah en Lena) te bedanken voor de mooie bijdrage die zij aan de MidWinteRconcerten in de O.L.Vrouwkerk hebben geleverd. Mede dank zij jullie zijn de concerten geworden wat de bedoeling was: eenvoudige, warme bezinningsmuziek brengen om het begin van de Midwintertijd te vieren.

En jullie hebben dat schitterend gedaan !!

Gunter Bauweraerts

TELEFONEREN NAAR RINKRANK?

Vorm dan het nummer **03 - 666.72.72**. Je komt ofwel bij Anita of Toon terecht. Bel aub niet naar het nummer 03-666.43.57. Dat laatste nummer is het nummer van Elsie en Luc Cielen dat per ongeluk op de adressenlijst van de school terecht kwam. Heb je dat nummer nog niet aangepast, zoals gevraagd in eerdere Rinkkranten, doe het dan nu meteen. En vergeet het niet: naar Rinkrank bellen doe je op het nummer **03.666.72.72**.

VOICE MALE

zondag 30 januari 2005 om 15 uur in Arenbergschouwburg, Arenbergstraat 28 in Antwerpen. Ten voordele van de Parcivalschool.

KOM NAAR HET BENEFIETCONCERT MET VOICE MALE

De ouders van onze type 2-leerlingen in het Bo vroegen ons reeds jarenlang om voor hu kinderen een afdeling in te richten in onze middelbare school. Op 1 september 2004 was het dan zo ver! 11 type 2-leerlingen gingen van start in een nieuwe BuSO-afdeling. Die afdeling heet officieel Opleidingsvorm 1 (OV1).

Voor het eerste schooljaar ontvangen wij echter geen subsidies (werkingstoelagen) voor deze afdeling. Daarom hebben de ouders van deze leerlingen zich garant gesteld om via verschillende wegen een som geld voor de school te verzamelen. Een belangrijke bron van inkomsten moet het concert met Voice Male worden op 30 januari, maar voor de zaal van de Arenberg volzet is, is er voor hen nog heel wat werk aan de winkel! Daarom willen we u oproepen om solidair met deze moedige oudergroep te zijn en massaal naar dit concert te komen.

De muziek die Voice male brengt is veelzijdig, sprankelend en origineel en valt in de smaak bij een breed publiek, we vermoeden ook bij u.

Bestel kaarten aan 20.00 Euro op tel. 03.230.24.44 of fax 02.239.18.39 of e-mail naar parcivalschool@scarlet.be

KINDERBAKKERIJ is weer open op woensdag 12 januari 2005. Bestellen van brood en pizza kan ook via e-mail: luc@rinkrank.be

vrijdag 24.12	9.15	KERSTFEEST Rapporten in de lagere school.
		namiddag: vrij
zaterdag 25.12		KERSTVAKANTIE tot en met zondag 9 januari 2005
maandag 10.01	09.00	aanvang tweede trimester voormiddagperiode 1e, 2e en 3e klas: WO: de tijd voormiddagperiode 4e, 5e en 6e klas: taal namiddagperiode 1e klas: schilderen nat in nat namiddagperiode 2e klas: muziek namiddagperiode 3e klas: vormtekenen namiddagperiode 4e klas: boetseren namiddagperiodes 5e en 6e klas: vormtekenen
dinsdag 11.01	16.00	lerarenvergadering kleuterschool + lagere school
woensdag 12.01	20.30	Ouderraad
donderdag 13.01	08.45	Dagelijks Bestuur (Schoolraad)
maandag 17.01	16.00	Lerarenvergadering lagere school
	20.15	Raad van Bestuur (Schoolbestuur)
dinsdag 18.01	16.00	Lerarenvergadering kleuterschool

**ZATERDAG 29 JANUARI 2005
IS HET WEER WERKZATERDAG.**

De vorige werkzaterdag, zo vlak voor Sinterklaas, bracht alleen de ouwe getrouwe klussers op school bijeen. Er werd die voormiddag goed gewerkt, maar het was toch jammer dat er zo weinig ouders kwamen opdagen. We hopen dat er op zaterdag 29 januari weer meer volk is om een en ander te doen. We denken vooral aan de ouders van 4e, 5e en 6e klas, want in dat lokaal moet er nog heel wat gebeuren. Denken we maar aan het schilderen van het plafond (een gedeelte), het ophangen van de verlichting enz. Willen vaders en moeders van die klassen deze datum al zeker in hun agenda zetten en één of meer uurtjes komen helpen op school tussen 9.00 en 13.00 uur?